

[Lorentzen.]

der er pålagt dem, vil måske have vanskeligt ved at forstå, at det skulle være rigtigt at gå til disse ændringer i loven.

Selvom vi nok ved, at der er kommunevalg den 2. marts, og selvom en eller anden — jeg mener naturligvis udenfor ministerbænkene — skulle finde, at dette lovforslag var godt at gå til valg på, må venstre sige klart og tydeligt, at vi finder, at ændringen betegner en farlig tendens. Desværre nærer vi ingen tvivl om, at denne vej, hvis den en gang er betrådt, stadigvæk vil blive udvidet og gjort bredere, og derfor kan vi ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse i den skikkelse, den højtærede indenrigs- og boligminister har givet det.

Aksel Møller: Jeg vil gerne have lov til først at pege på, at baggrunden for de to lovforslag, som den højtærede indenrigs- og boligminister her har forelagt os til behandling, er den ændring, der har fundet sted i den kommunale valglov, hvorefter man ikke længere behøver at være skatteyder til kommunen for at få eller bevare kommunal valgret.

Ud fra de synspunkter, som den højtærede minister repræsenterer, er de forslag, der her foreligger, naturligvis en nøje konsekvens af den beslutning, som blev truffet ved ændringen af den kommunale valglov. Men set fra de synspunkter, som har hjemme andetsteds i salen, bl. a. dér, hvor jeg har min plads, er det nu ikke så helt selvfølgelig, at ophævelsen af forbindelsen mellem kommunal valgret og kommunal skat bør føre til det, der her foreslås: at en stor del af de kommunale skatteydere ikke længere skal svare nogen skat til kommunen. Man anfører jo almindeligvis, at både den fælleskommunale udligningsfonds beskatning og statsbeskatningen efterhånden er blevet lagt højere op. Man har vist ajourført, kan man nærmest sige, bundsatserne, således at man har sparet en del ganske små skatteydere. Men der er unægtelig også den forskel på statskatteyderne og de kommunale skatteydere, at statskatteyderen på anden måde bidrager til det offentlige; en stor del af den byrde, der påhviler borgerne i vort land, er jo indirekte skatter, og i den udstrækning, hvori et menneske overhovedet skal leve, undgår

han ikke at komme til at bære sin del af de offentlige byrder. Vender vi os derimod til kommunerne, er forholdet ingenlunde det, at kommunerne i vid udstrækning har indirekte afgifter.

De store kommuner, som driver deres egne værker, har det i nogen grad, men ud over landet er der ikke tale om, at man på samme måde kommer til at bidrage til en kommunes daglige økonomiske tilværelse ved at bruge de forskellige værkers produktion. Derfor er der efter min opfattelse principielt meget afgørende forskel på at være kommuneskatteyder og at være statskatteyder, og det forekommer mig at være et godt princip i demokratiet, at alle bidrager — selvom det kun er med et symbolsk bidrag — til opretholdelse af den økonomiske virksomhed i det samfund, hvorfra den pågældende får sine goder. Jeg er derfor principielt af den opfattelse, at det er en ulykkelig vej, vi er i færd med at betræde; den fører til, at flere og flere borgere i dette land kommer til at høre til den privilegerede klasse, som er undtaget fra at bære selv symbolske byrder.

Nu kan det naturligvis anføres, at det her drejer sig om meget små indtægter. Man har jo lidt svært ved at se, hvor små disse indtægter er, når det vedrører den lov, som her er til behandling, loven om personlig skat til kommunen. Man har lettere ved at operere med konkrete tal, når det drejer sig om det næste forslag på dagsordenen, som i virkeligheden drejer sig om det samme, men for Københavns, Frederiksbergs og Gentoftes vedkommende, hvor en fastlagt skala gør det forholdsvis enkelt at vurdere tallene. Men altså, stort set skulle man vel sige imod, at enten man boede i hovedstadsområdet eller udenfor, lå det beløb, hvortil den højtærede minister ville indrømme fuldstændig kommuneskattefrihed, omkring disse 1 500 kr.s skattepligtig indkomst. Det er jo et meget lille beløb, og det er klart, at forsåvidt dette lille beløb er udtryk for fattigdom, vil alle i dette høje ting være meget betænkelige ved at opretholde selv en meget beskednen byrde på de pågældende. Men såvidt jeg forstår vor skattelovgivning, findes der særlige regler, som undtager en væsentlig del af aldersrentenyderne fra den kommunale beskatning, især fra de stigninger, som har fundet